

O princezně Fintilíně

Tahle princezna Filoména se od malička moc ráda parádila neboli fintila. Ne snad hned v kolíbce, to dá rozum, ale už když trochu povyrostla, zhlížela se ráda ve velikém zámeckém zrcadle se zlatým rámem. Všelijak se nakrucovala, dělala různé obličejy a tak. Proto jí budeme říkat Fintilína. Když začala chodit s chůvou na procházky, vybírala si nejraději sama oblečení, o kterém si myslela, že jí nejvíce sluší. Také své panenky – a že jich měla! – pořád převlékala. Pak je posadila vedle sebe na postýlku a vážným hlasem řekla: „Milé princezny, císař pán mně přikázal, abych vybrala tu nejhezčí z vás. Ta dostane zlatou korunku a šňůru perel.“ Už před tím tu korunku vystříhala ze žlutého papíru a slepila. A na nit navlékla barevné korálky. „A nejkrásnější princeznou světa se stává... princezna Filoména!“ To byla panenka, kterou měla nejradši. Dala jí stejné jméno, jako měla sama, protože se jí i dost podobala. Měla také modré oči a zlaté vlásky jako naše Fintilína. Když dala vítězné panence korunku a korálky, posadila ji doprostřed všech ostatních a řekla: „Vy ostatní budete Filoménu poslouchat a sloužit jí!“

Často si tajně vypůjčila ze šatníku maminky královny starší šaty a oblékla se do nich. Byly jí samozřejmě hodně velké, ale to jí nevadilo. Zhlížela se se zalíbením v zrcadle. „Ještě by to chtělo klobouk a střevíce!“ rozhodla. Vzala si ten největší klobouk

a zlaté střevíčky. Ty jí byly také moc velké, když v nich chtěla ujít pár kroků, hned spadla na nos. A tak raději jen stála před zrcadlem a nemohla se na sebe vynadávat. Vadilo jí ale pár pih, které měla na nose. Zkusila je zakrýt moukou z kuchyně, ale nebylo to ono. Proto si při další své módní přehlídce tajně vzala mamčin pudr. Teď teprve byla spokojená.

Ať vás ale ani nenapadne myslet si, že tahle princeznička byla nějaká hloupá. Kdepak! Dobře se učila, uměla se pěkně chovat a měla ráda své rodiče i svou babičku, starou královnu. Jen s tím paráděním ne a ne přestat, třebaže už z ní byla časem mladá princezna. Jednoho dne přinesl posel list od samotného císaře, že se na jeho dvoře bude konat volba nejkrásnější princezny letošní zimy. Fintilína hned požádala rodiče, aby se mohla také zúčastnit. Však byl právě čas představit ji u dvora. A začala vymýšlet, jak by se co nejvíce vyparádila. Nedala si do toho od nikoho mluvit. Královská švadlena jí musela ušít dlouhé brokátové šaty s květinovými vzory, prošívání zlatými nitkami. Kloboučnice jí zase na její přání vyrobila velký klobouk s ptačími pery, obuvník na míru vyhotovil zlaté střevíčky. Na svých krásných, rovných vlasech si dala natočit všelijaké kudrlinky. A s sebou si chystala velký náhrdelník, náramky a prsteny. A samozřejmě plno pudru na ty své pihy. Babičce se to vůbec nezamlouvalo, kroutila hlavou, ale věděla, že si vnučka nedá nic poradit. Byla zrovna pěkná zima, a tak si princezna a její rodiče oblékli tlusté kožichy, sedli do saní tažených koňmi, kočí práskl bičem a vyrazili do sídelního města.

Soutěže o nejkrásnější princeznu zimy se zúčastnily princezny snad ze všech okolních království a to se ví – všechny by rády vyhrály. Však i ta naše! O vítězce rozhodovalo tajně devět

princů. Promenádovali se postupně se všemi princeznami, rozmlouvali s nimi a tančili. A nakonec došlo ke slavnostnímu vyhlášení. Devátý princ, ten nejhezčí, který se Fintilíně moc líbil, jmenoval potom nejdříve ty na pátém, čtvrtém, třetím a druhém místě. Poté zazněly fanfáry a princ oznámil: „Nejkrásnější princeznou se stala... princezna Juliána z Východního království!“ Celý sál tleskal, princ nasadil Juliáně zlatou korunku a zatančil si s ní sólo. Fintilína zadržovala slzičky, ale celý večer už nestála za nic, i když pro ni princové chodili tančit a lichotili jí, že je také moc krásná a chytrá...

Filoména chtěla mermomocí odjet zase domů. Tam utíkala hned za babičkou a rozplakala se. „Babi, já jsem byla asi ze všech nejošklivější, protože mě nevybrali ani mezi prvních pět!“ vzlykala. „Kdepak, jsi moc hezká! Jen sis nedala poradit a s tím svým fintěním jsi asi prince odradila,“ chlácholila ji babička. „Za půl roku se koná soutěž o nejhezčí princeznu léta. Když mě ve všem poslechněš, tak by v tom byl čert, abys nevyhrála.“ „Mně by stačilo, kdybych byla pátá,“ najednou skromně tvrdila Fintilína. „Tak poslouchej. Od jara začneš chodit na sluníčko, aby ses pěkně opálila. Žádný pudr!“ „A co ty moje pihy na nose, babi?“ ptala se princezna. „Ty ti náramně sluší a budou se princům líbit. Vlasy si necháš pěkně rovné, jak ti vyrostly, žádné kudrlinky. Švadlena ti ušije pěkné šaty, ale takové, které se hodí na mladou dívku. Na krk si pověšíš jenom tyhle malé perličky, které mi dal dědeček kdysi k zasnubám,“ věnovala jí ten vzácný dar. „A jenom jeden hezký prstýnek na prsteníček, jinak nic!“ rozhodovala babička, která za svého kralování navštívila spoustu plesů a císařských slavností a měla proto velké zkušenosti. A její vnučka ji kupodivu ve všem poslechla.

Tak přišla chvíle soutěže o nejkrásnější princeznu léta. Tu opět vybíralo osm princů s devátým, který jim předsedal. Fintilíně – i když já už bych jí zase raději říkal Filoména – tlouklo srdce až v krku. Ten nejhezčí, devátý princ, vyhlášoval princezny od pátého místa. „Andrea, Beatrice, Cecilie, Debora...“ Pak zazněla opět fanfára císařských trubačů a princ slavnostním hlasem oznámil: „Nejkrásnější princeznou léta se stává... princezna Filoména!“

Tě se snad zastavilo srdce. Možná se mi to jenom zdá, myslela si. Ale v tom už přicházel devátý princ a položil jí na hlavu zlatou korunku a na hrud' ozdobnou stuhu s nápisem „Princezna léta“. Pak si s ní zatančil sólo a vlastně celý večer byl u ní na blízku, ačkoliv ostatní princové s ní také chtěli tančit. „Víš, čím jsi u nás vyhrála? Tím, jak jsi byla prostě, ale krásně oblečená,

bez všelijakých zbytečných ozdob. A nejvíc se mi líbily ty tvoje roztomilé pihy na nosíku!“ řekl jí princ. Filoména by mu nejradši hned vlepila velikou pusu, ale věděla, že na císařském plese se to vůbec nehodí. Ale na tu pusu stejně možná brzy poté došlo, kdo ví?

I tentokrát pospíchala princezna domů. Ale hlavně proto, aby babičce všechno vyprávěla. A moc jí děkovala za její rady. „Ani nevíš, jak jsem ráda, že se všechno tak krásně povedlo. Možná si už budeš pamatovat jedno staré, moudré přísloví: méně je někdy více!“ usmívala se stará královna. „Budu, babičko, a také tomu už dobře rozumím,“ řekla vnučka.

Aby bylo jasno: Filoména si pořád ráda oblékala hezké šaty, krásné ozdůbky a zlaté střevíčky. Zvláště když na návštěvy jezdil stále častěji ten milý devátý princ. Své pihy na nosíku si ale nikdy nepudrovala ani se nijak přehnaně nefintila. To proto, že si moc dobře pamatovala, co jí nedávno poradila její moudrá babička, stará královna...

*N*ež si vzpomenete na další spolužačku, kamarádku, ale třeba i spolužáka, kteří mají nějaký malý problém, budu vám vyprávět o staré princezně, řekl děda. To je nesmysl! vykřikla jsem. Princezna nemůže být stará! A proč, Eliško? zeptal se děda. No protože, protože... Princezna je nejdřív malá, pak vyroste, vezme si za muže nějakého prince a stane se z ní královna! Teď je to také tak, řekla Sára. Když holka vyroste, je z ní slečna, pak se vdá a je z ní paní. A když se nikdy nevdá? zeptal se děda. Tak to tedy nevím, řekla jsem. Ale já ano! přišla na to Sára. Ta slečna je zkrátka pořád slečna. Jednou jsem slyšela, jak nějaká starší paní říkala druhé slečno, i když ta už také nebyla vůbec mladá... Správně, ačkoliv dnes už se to tak málokdy říká, dodal děda. Ale stejně si teď můžeme vyprávět příběh...

